

"מפתח ביתי
 העולם בכף ידי
 אני בטבורו
 מעגל חובק, לא חונק.
 מטעים, תל רומן,
 קולות טלאים, קרקור פרגיות,
 רעש מכונות ומחרטות.
 אוטובוס עובר, גדוש שמחת חיים ונעורים
 סבתות תופרות במחסנים
 ומן הפעוטונים, ציוץ הזאטוטים, בנים, נכדים
 המים מתרוקנים בבריכת השחיה,
 ואיש מעיף מבט חטוף לעבר הרמה והר החרמון.
 כאן המעגל נסגר על בית העלמין
 זה עולמי מפתח ביתי."

נוחי בשלום בעולמך סבתא.

דודן מעין

סבתא רחל

שלשום, אחרי שקיבלנו את הבשורה, אבא ואני מצאנו את עצמנו יושבים ב - 1
 בלילה ומעלים זכרונות שקשורים בסבתא. אמנם הזיכרונות של כל אחד ממנה
 היו שונים - לאבא זכרונות ממנה כאמא בקיבוץ, ולי זכרונות מהיכרותי איתה
 "רק" 20 שנה, אבל במהלך השיחה התברר לנו דבר אחד בולט.

כל אחד שנמצא פה מכיר את סבתא מזווית ותקופה אחרת- בין אם כחברת
 קיבוץ צעירה וחרוצה שהקימה את הקיבוץ ב2 ידיה ובין אם כאמא, כגננת ואשת
 חינוך, כסבתא צעירה או כסבתא לא כל כך צעירה שרוכבת על אופניים בעצמה
 גם בגיל 85. אבל מה שמשותף לכל אחת מהזוויות האלה הוא שכולן מרכיבות
 את דמותה המיוחדת, ובכולן בלטה סבתא באישיות מלאה האור שלה.

סבתא, החיוך התמידי שלך, העדינות, הבריטיות שאפיינה אותך והצניעות ליוו
 אותך בכל מקום שהלכת. עכשיו את יכולה להסתכל לאחור בגאווה על חיך.

הקיבוץ שהקמת, תרומתך להקמת המדינה, המשפחה הגדולה ורבת הדורות שקיימת בזכותך. לנו רק נשאר לומר שאנחנו אוהבים אותך כל כך וכבר מלאים געגועים.

כבר כמה שנים שכשאנחנו שואלים אותך סבתא מה שלומך את אומרת "יום רודף יום". גם ברגעים האחרונים, כשכבר היה לך קשה, היית אומרת לנו את זה בכנות מדהימה.

בחרתי לצטט את השיר "יום רודף יום", של שמוליק קראוס. מילים: יענקל'ה רוטבליט.

"לפעמים נשבר הלב
וכמו רעם ביום בהיר
החיים מכים אותך כואב
ואין לך איך להחזיר
מישהו היה בעולם
מישהו איננו עוד
אם נחיה או נמות, בן אדם
העולם לא יעמוד

יום רודף יום
יום בא והולך לו
מעשה יום ביומו
ורק אתה יודע
שום דבר לא ישוב
שום דבר
שום דבר לא ישוב עוד למקומו"

ולנו נשאר רק לזכור אותך ואת סבא ישראל היקר, לחיות את חיינו בהודיה, בשמחה ובגאווה על מי שהייתם.

נעם אבידור

